

Javorník 26.12. 2024 - 2. sviatok vianočný - f. Erika Petříčková

1 čítanie Ján 3, 16-21

Hlavné čítanie: Luk 2,21-40

Bratia a sestry, vítam vás na dnešných sviatočných bohoslužbách v tento druhý sviatok Vianočný. Na dnešné bohoslužby som vybrala text, ktorý vychádza na 1. nedeľu po Vianociach. Práve z Luk ev.2 kap.21-40 verš. Sú tu spomenuté dve postavy Nového zákona, Simeon a Anna na ktoré myslím si, sa vo vianočnom príbehu, pri všetkých tých vianočných udalostiach, tak trochu zabudlo. Oni neboli prítomní v jasličkách v Betléme, ale počkali si na dieťaťko v jeruzalemskom chráme..

Ôsmeho dňa po pôrode zamierili Jozef s Máriou a s Ježišom do jeruzalemského chrámu, aby dali Ježiša obrezať. Pri tejto príležitosti mu dali meno Ježiš, ako im povedal anjel. Meno Ježiš, hebrejsky Jošua znamená: „Hospodin je spása“. Chceli ho zasvätiť, podľa Mojžišovho zákona, Bohu. Bola to pripomienka vyvedenia Izraelcov z egyptského otroctva, kedy izraelských prvorodených chlapcov zachránila smrť baránkova. Preto bolo všetko prvorodené zasväcované do služby Hospodinu. Možno je dobré spomenúť ešte jednu vec. Rodičia mohli svojho prvorodeného syna vykúpiť naspäť pre seba, piatimi šekelmi striebra.

Tento samotný akt zasvätenia, mal Izraelcom pripomenúť Božie vykúpenie jeho ľudu. A ľudia sa tiež učili rozumieť významu zástupnej obete.

Mária s Jozefom teda prišli, po narodení dieťaťa do chrámu, aby vykonali všetky náboženské obrady. Nebola to pre nich žiadna formalita. Bolo to naozaj veľmi dôležité, symbolické. A v súvislosti s touto udalosťou prežili niečo zvláštne, výnimočné. Stretnutie s dvoma zaujímavými ľuďmi.

Tou prvou bol Simeon. Bol to človek spravodlivý a zbožný a očakával povzbudenie Izraela. Vlastne potešenie Izraela. A tým potešením mal byť príchod Mesiáša, Spasiteľa, Záchrancu. Príchod niekoho, kto dá veci na tomto svete do poriadku. Kto zachráni tento svet.

A Simeonovi bolo Duchom sv. zaslúbené, že neodíde k Hospodinu, dokiaľ neuvidí Mesiáša. A práve vtedy bol vedený Duchom sv. a prišiel do chrámu. Keď prišli Jozef s Máriou do chrámu a priniesli malého Ježiša, v úžase zostal stáť nad týmto okamžikom, vzal ho v pokore do svojho náručia a takto chválil Boha.: „*Teraz prepúšťaš v pokoji svojho služobníka Pane, podľa svojho slova, pretože moje oči uvideli tvoje spasenie. Svetlo, ktoré bude zjavením pohanom, slávu pre tvoj ľud Izrael.*“ Akoby navonok však Simeon nevidel nič výnimočné. Ale on vnútorným zrakom viery rozpoznal, že sa tu deje niečo viac, než čo je možné rozpoznať očami.

Aj to, že sme dnes prišli do kostola je vedenie Ducha sv. A není to samozrejmé. Ale čo od toho očakávame? Rozumieme tomu, že tu ide o niečo oveľa viac? O osobné stretnutie

s Ježišom Kristom? Vidíme v Ježišovi spasenie, ktoré nám Boh pripravil? A čo je vlastne spasenie? Potrebujeme spasenie? Simeon videl v Ježišovi : „*svetlo, ktoré bude zjavením pohanom.*“ A Ján píše: „*to svetlo v tme svieta a tma ho nepohltila.*“ Potrebujeme dnes zvlášť nejaké svetlo? Ved' dnes je všelijakých svetelných zdrojov všade dost'. A čo je to za svetlo? Simeon pri pohľade na bezbranného Ježiša vidí Božie spasenie, svetlo národom, slávu Božieho ľudu. On ho skutočne pozná. On vie, čo nám prináša Spasiteľ, Mesiáš: „*Hľa, on je daný k pádu mnohým v Izraeli, a ako znamenie, ktorému sa budú vzpierat', aby vyšlo najavo myslenie mnohých srdc.*“. Ježiš je daný ako znamenie. Znamenie Božej lásky. Ale ľudia sa budú tomuto znameniu brániť. A tento fakt sa bude tiahnuť celým Novým zákonom a celými dejinami. Boh vyznáva ľuďom lásku, na dôkaz tejto lásky obetuje svojho Syna. Ale ľudia nestoja o vzťah s Bohom.

Ján píše: „*Svetlo prišlo na svet, ale ľudia si zamilovali viacej tmú, než svetlo, pretože ich skutky boli zlé. Pretože každý, kto robí niečo špatné, nenávidí svetlo a neprichádza k svetlu. Kto však činí pravdu, prichádza ku svetlu, aby sa ukázalo, že jeho skutky sú vykonané v Bohu.*“

A v tomto príbehu máme ešte prorokyňu Annu. Anna, dcéra Fanuelova z pokolenia Ašerovho. Bola vdovou, mala 84 rokov. Nevychádzala z chrámu, slúžila Bohu svojím pôstom a modlitbami. A ona pristúpila k Jozefovi a Márii, chválila Boha a hovorila o tom dieťati všetkým. Sama mala ťažký život. Ovdovela mladá, po 7 rokoch manželstva. Prebojovávala svoj každodenný život. Ale ona nezatrpkla. Práve naopak. Čítame, že táto žena nevychádzala z chrámu. Ale dňom aj nocou slúžila Bohu pôstom a modlitbami. Táto žena stratila blízkeho človeka a nemala už nikoho. A tak sa modlila za všetkých ľudí okolo seba. Za všetkých, ktorí prichádzali do chrámu. Ona sa neuzavrela, ale naopak išla tam, kde bolo množstvo ľudí. Do chrámu a vnímala ich osudy. Povzbudzovala všetkých, ktorí sa trápili a hľadali nádej. Preto čítame, že keď uvidela Máriu s malým Ježišom, chválila Boha a hovorila o Ježišovi všetkým, ktorí očakávali vykúpenie.

Tieto dve postavy sú vo vianočnom príbehu trochu opomíjané. Ale práve na tých, na ktorých sa zabúda, nám majú čo povedať. Nám otvárajú oči. Simeon a Anna v Betleme neboli, ale oni nepotrebovali vidieť nič viac, než to, že prišiel Spasiteľ, Záchranca. Oni mali úprimné očakávanie, túžbu vidieť Mesiáša, Spasiteľa. Na ničom inom nezáležalo. Oni Ho chceli poznať osobne. Prichádzajúceho Božieho Syna. Ktorý bude žiť a pôsobiť tu na tejto zemi a keď príde Jeho čas, obetuje sa za nás, za každého jedného z nás a zomrie na kríži, za naše hriechy. Za hriechy moje aj tvoje. A to je evangelium, radostná zvesť.

A čo my očakávame dnes pri príchode do kostola? Náboženské obrady? Povznášajúcu atmosféru? Alebo očakávame vnútorné stretnutie s Ježišom. Chceme Ho osobne poznať? Sme pripravení ho uvidieť tam, kde by sme nepovedali, že Ho nájdeme? A vidíme v ňom svetlo života, tak ako povedal Ján? Preto sa teraz, v túto chvíľu úprimne modlime.

AMEN